

SEVGİ AĞACI

OKUMAYI SEVİYORUM MASAL SERİSİ

Zambak
YAYINLARI

SEVGİ AĞACI

OKUMAYI SEVİYORUM MASAL SERİSİ

Zambak
YAYINLARI

SEVGİ AĞACI

Yazan
Osman KAPLAN

Zambak
YAYINLARI

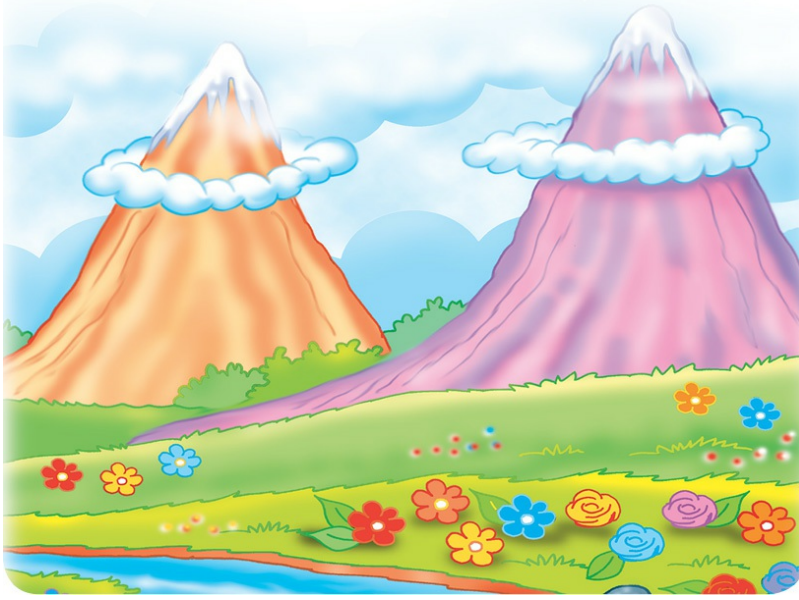
SEVGİ AĞACI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, karşılıklı duran iki dağ varmış.

Bu dağlardan birinin adı Al Dağı, diğerinin adı Ver Dağı imiş. Bu dağların ikisi de çok yüksekmiş. Dağların tepelerinde kar hiç eksik olmazmış.

Al Dağı ile Ver Dağı, sürekli kavga edermiş. Biri:

– Benim zirvem senden daha yüksek. Benim zirvemde daha çok kar var, dermiş. Diğeri de:

– Benim üzerimdeki ağaçlarda her türlü meyve yetişiyor. Üzerimdeki madenlerde insanlar çalışıyor. Hem şu aramızdan geçen derenin suyunu ben veriyorum. Ben su vermesem dere kurur ve içindeki balıklar da ölür, diye karşılık verirmiş.

Bu kavga böyle yıllarca devam etmiş. Dağların yakınında yaşayan insanlar bir gürültü duysalar:

– Yine Al Dağı ile Ver Dağı kavga ediyor, dermiş.

Gecelerden bir gece büyük bir gürültü olmuş. Yatağında uyuyan kimse kalmamış, herkes dışarı fırlamış. Kimi insanlar gök yıkıldı, kimileri de yer yarıldı sanmış. Ama kimse sabah oluncaya kadar ne olduğunu anlayamamış.

Sabah olunca bir de ne görsünler! Al Dağı ile Ver Dağı yerinde yokmuş. Gece iki dağ öyle bir kavga etmiş ki ikisi de yerle bir olmuş.

İki dağın yıkılmasıyla aralarından geçen derenin önü kesilmiş. Büyük bir göl oluşmuş, gölün diğer ucunun nereye uzandığı görünmüyormuş.

İnsanlar bu göle Kavgalı Göl adını vermişler. Çünkü bu göl, iki dağın kavga etmesiyle oluşmuş. İnsanlar:

– Ohh, eskiden iki dağın kavgasını, gürültüsünü dinlerdik. Şimdi kavga gürültü yok. Üstelik bir de gölümüz oldu, diye seviniyormuş.

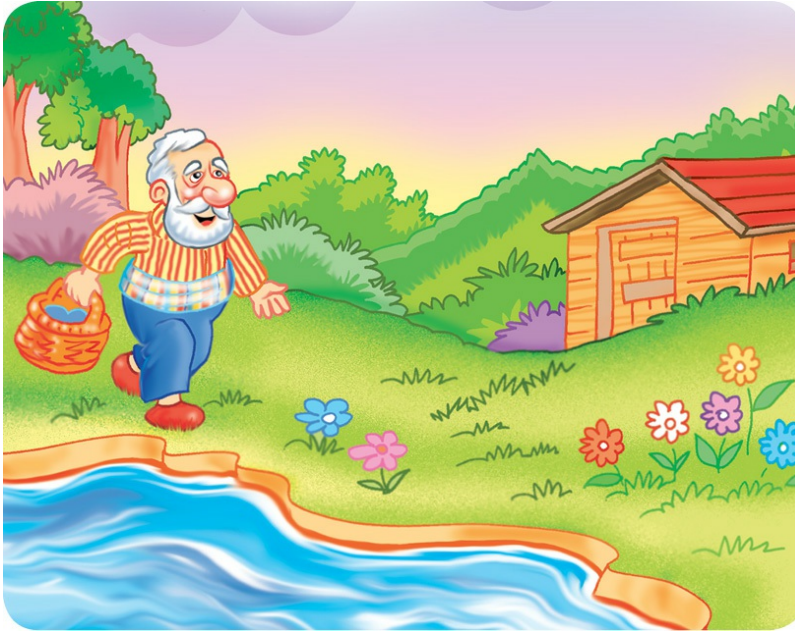

Gölde o kadar çok balık varmış ki insanlar geçimlerini göldeki balıklarla sağlamaya başlamışlar.

Al Dağı ile Ver Dağı yok olduktan sonra etrafta bazı gariplikler görülmeye başlamış. İnsanlar, incir çekirdeğini doldurmayan konularda kavga eder olmuşlar. Kavgalar o kadar ilerlemiş ki etrafta küs olmayan kimse kalmamış. Balıkların yüzünden kavga ettiklerini de hiçbir zaman anlamamışlar. İnsanlar balık yedikçe kavga ediyor, kavga ettikçe balık yiyormuş. Meğer dağların kavgacılık huyu balıklara geçmiş.

Bir gün bu gölün kenarına bir ihtiyar gelip yerleşmiş. Bu ihtiyarın kimi kimsesi de yokmuş. İhtiyar, gölün kenarına bir kulübe yapmış ve orada yaşamaya başlamış. Yaşlı adam kimseyle kavgaya etmiyormuş. Herkes bu tatlı dilli ihtiyarı çok sevmiş.

Fakat yaşlı adam, insanların bu kadar küçük sebeplerle kavgaya etmelerini bir türlü anlayamıyormuş. İhtiyar adam, zamanla insanların balık yediği için kavgaya ettiğini anlamış. Bütün kavgaları sona erdirecek şeyin ne olduğunu ise çok iyi biliyormuş. Sabırlı bir çalışmayla, yaşanan kötülükleri ortadan kaldırılabileceğini düşünmüş.

Yaşlı adamın bir tohumu varmış. Ancak bu tohum daha önce yaşadığı yerdeymiş. “Hemen gidip o tohumu buraya getirmeliyim ve ekmeliyim.” diyerek yollara düşmüş. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Kırk bayır, kırk da çayır geçmiş. İnsanların hoşgörüsü içerisinde yaşadığı bir memlekete gelmiş.

Nihayet yaşlı adam kulübesine ulaşmış. Yorgunluktan ve yürümekten tabanları şişmiş. Ama o bir an bile dinlenmeden hemen tohumunu koyduğu yere gitmiş. Gitmiş ama gördükleri karşısında şaşırıp kalmış.

İhtiyar, tohumu bir kavanozun içinde saklıyormuş. Fakat o kavanoz kırılmış bir şekilde yerde duruyormuş. Üstelik içinde tohum da yokmuş. Yaşlı adam, tohumun başına neler gelebileceğini düşünmeye başlamış. Tam bu sırada duvarın dibinde bir tıkırtı duymuş.

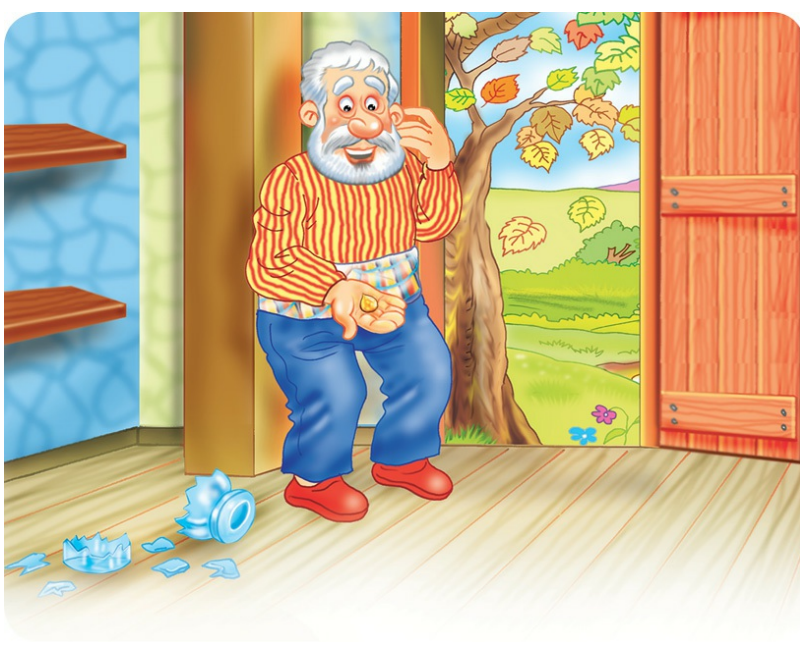

Sesin geldiği tarafa bakınca heyecandan az daha kalbi duruyormuş. Tohumu bir fare kapmış, yuvasına götürmüyor mu? Fare, ihtiyarın gözünün önünde koşup duvarın dibindeki deliğe girmiş. İhtiyarın eli ayağı birbirine dolaşmış.

Hemen diğer odadan bir fener bulup gelmiş. Feneri tam fare deliğinin ağzına koymuş. Kendisi de yere dümdüz uzanıp delikten içeri bakmış. Feneri biraz ileri geri oynatınca deliğin içini görebilmiş. Fakat içerde ne gördüyse “Hayır!” diye bağırılmış.

Bu sırada, fare, tohumu kemiriyormuş. Çıkan sestən ürken fare, tohumu bırakıp kaçmış. Farenin kaçtığını gören ihtiyar, derin bir “Ohh!” çekmiş. Daha sonra ince uzun bir çubukla tohumu, delikten çekerek çıkarmış.

Yaşlı adam, tohumu ince bir mendile sararak cebine koymuş. Hiç vakit kaybetmeden yollara düşmüş.

Az gitmiş, uz gitmiş. Dere tepe düz gitmiş. Sonunda kavgalı memlekete gelmiş. Gelir gelmez de Kavgalı Göl'ün kenarına bir çukur kazmış. Tohumu toprağa gömmüş. Her gün tohumun yanına gelip topraktan çıkacağı günü beklemiş. Günler su gibi akıp gitmiş, aradan beş yıl geçmiş.

Güneşli, güzel bir günün sabahı fidanın topraktan başını çıkardığını görmüş. Fidanın etrafına hemen bir çit yapmış. Fidanı sulamış, ona gözü gibi bakıyormuş. Fidan büyürken insanlar arasındaki kavgalar da devam ediyormuş.

Uzun ve çok soğuk geçen bir kışın ardından bahar gelmiş. İhtiyar, kışın fidan donacak diye çok korkmuş. Fidana bir şey olmasın diye çok dua etmiş. Çünkü başka tohum yokmuş. Neyse ki artık bahar gelmiş ve her yer yemyeşilmiş. Fidanın çiçek açtığını gören ihtiyar, sabırla çiçeklerin meyve olacağı günü beklemeye başlamış.

Yaşlı adam, bir gün yine fidanı sulamaya gitmiş. Fidana yaklaştığında bir de ne görsün? Bir keçi, fidanın etrafındaki çiti kırmış; yapraklarını kemirmiyor mu? Bir solukta fidanın yanına gelen ihtiyar,

keçiyi kovalayıp derin bir “Ohh!” çekmiş. Neyse ki keçiyi tam zamanında görmüş. Birazcık daha gecikse ortalıkta ne fidan kalacakmış ne de başka bir şey. Yaşlı adam, fidanın etrafına daha sağlam, daha büyük bir it yapmış. Bir daha hiçbir hayvan fidana zarar verememiş.

Günler ilerlemiş, bahar sona erip mevsim yaza dönmüş. Sevgi Ağacı’nın çiçekleri artık meyve olmuş. Meyvelerin tadı çok güzel, kokusu da mis gibiymiş.

İhtiyar adam, bu meyvelerin en olgunlarını her gün topluyormuş. Sepete koyduğu meyvelerle her gün gölün kenarındaki farklı yerlere gidiyormuş. Yanında getirdiği meyveleri herkese dağıtıyormuş. Meyveyi bir kere ısıranın kalbi sevgiyle doluyormuş. Meyveyi bitiren kişi herkese, her şeye sevgiyle bakıyormuş.

İhtiyar adam, gölün kenarındaki bütün insanlara meyvelerden yedirmiş.

Artık birbiriyle dargın kimse kalmamış. Fakat zamanla insanlar tekrar kavga etmesinler diye ihtiyarın bir planı daha varmış. Yaşlı adam, sevgi meyvelerinin kabuklarını da balıklara yedirecekmiş. Çünkü insanlar hâlâ balık yemeye devam ediyormuş.

Her gün topladığı meyveleri bir kayığa doldurup göle açılıyormuş. Meyveleri soyup kabuklarını göle atıyormuş. Balıklar bu meyvenin kabuğunu çok sevmiş. Böylece onlar da kavga etme huylarından kurtulmuş. Kabuğunu soyduğu meyveleri de gölün kenarında oynayan çocuklara dağıtıyormuş. Çocuklar: “Bu amca ne kadar da iyi birisi, bize her zaman meyve veriyor. Üstelik kabuğunu da soyuyor.” diye konuşuyorlarmış. Bu yaşlı amcayı hepsi çok seviyormuş.

Bir gün ihtiyar adam, gölün kenarında oynayan çocuklara Sevgi Ağacı’nı göstermiş:
– Bakın bu ağacı sizin için yetiştirdim. Hayatınız boyunca bu ağacı koruyun. Meyvelerinden hem siz yeyin hem de başkalarına yedirin. İşte o zaman yüzünüzdeki gülümseme, içinizdeki mutluluk hiç eksik olmaz, demiş. Sonra ihtiyar, yanına birkaç tane tohum alıp gitmiş.
O günden sonra ihtiyar adamı bir daha gören olmamış. Kim bilir belki de başka memleketlere tohum götürmüştür.

TERSİNE AKAN DERE

Evvel zaman içinde, ulu dağlar arasına kurulmuş bir köy varmış. Köyün insanları mutlu, meyveleri çok tatlıymış. Köyün ortasından şırıl şırıl akarak geçen bir de dere varmış.

Bu köyün insanları tarımla uğraşıyormuş. Yetişen meyveler, o kadar güzel kokuyormuş ki insan yemeden duramazmış.

Bu köyün insanları mutlu, ürünleri de çok bereketliymiş. Köylüler, ürünleri derenin suyuyla suluyormuş. Derenin kenarındaki otları yiyen ineklerin sütü de çok lezzetliymiş.

Köyde herkes birbirini çok seviyor ve sayıyormuş. En çok saygı duyulan kişi ise köyün Bilge ninesiymiş. Bilge nineden daha yaşlı sadece Yüce Dağ'daki büyük çınar varmış.

Bir gün köyde görülmedik, duyulmadık olaylar yaşanmaya başlamış. Büyük çınarın yaprakları solmaya hatta kurumaya yüz tutmuş, köyün deresi de kurumaya başlamış. Dere kurumaya başlayınca bağlar bahçeler de kurumuş. Zamanla meyvelerin tadı kaçmış. Sebzeler yetişmez, arılar bal yapamaz olmuş. Bu olayların nedenini kimse anlayamamış.

Köylüler: “Büyük çınar neden kuruyor? Neden deremizin suyu azaldı?” diye düşünüyormuş. Bir gece daha kötü bir felâket oluvermiş. O gece, bütün köy halkı, büyük bir gürültüyle uyanmış. Korkudan kimse evinden dışarı çıkamamış. Galiba dağ, köyün üzerine uçtu sanmışlar.

Sabah olur olmaz, bütün insanlar köy meydanında toplanmış. Gece neler olduğunu anlamaya çalışıyorlarmış. Tam bu sırada soluk soluğa biri gelmiş:

–Dere ters akıyor, dere ters akıyor, demiş.

Bütün köy halkı hep birlikte derenin kenarına gelince bir de ne görsünler! Gerçekten de dere ters

akıyor mu! Kimse gözlerine inanamamış. Köylüler, dereyi takip edip suyun nereye gittiğini öğrenmeye karar vermişler. Suyu takip ederek büyük çınarın yanına gelmişler.

Büyük çınarın yanına geldiklerinde geceki gürültünün sebebini de anlamışlar. Gördükleri karşısında köylülerin çoğu gözyaşlarını tutamamış. Büyük çınar yarı belinden kırılmış. Ters akan sular çınarın köklerinin arasına girip kayboluyormuş. Köylülerden biri dayanamayıp:

- Büyük çınar, nasıl kırılmış? Dere niçin ters akıyor? Bütün olanları biri bana anlatsın, demiş. Bütün köy halkı, aynı şeyleri hissediyormuş. Yaşlı bir adam:
- Bütün bunları Bilge nineye soralım. Bakalım o ne diyecek, demiş. Sonra köye geri dönmüşler. Köyün ileri gelenleri, bütün olup biteni Bilge nineye anlatmaya başlamışlar.

Konuşmalar bittikten sonra, Bilge nine, arkasına yaslanmış ve anlatmaya başlamış:

– Bakın ey köyümün halkı! Bundan seneler önce bir kere daha büyük çınarın belinden kırıldığını hatırlıyorum. Deremiz de yine ters akmaya başlamıştı. O zamanlar ben küçük bir çocuktum. Ama o zamanın bilge insanların konuşmalarını hatırlıyorum.

Eğer insanlar arasında yalan konuşan varsa derenin suyu azalır. Yalan konuşan insanların sayısı artarsa bu defa dere tersine akarmış. Daha da kötüsü eğer köyde hırsızlık varsa büyük çınar, üzüntüsünden kırılır, demiş.

Bilge nineyi dinleyenler nefeslerini tutmuşlar, öylece ona bakıyorlarmış.

– Peki şimdi biz ne yapacağız? Bütün bunları nasıl düzelteceğiz, diye sormuşlar.

Bilge nine demiş ki:

– O zaman da bütün köy halkı toplanmış ve şöyle bir karar almıştı: “O gecedan itibaren yalan konuşanlar pişman olacak ve bir daha kimse yalan konuşmayacak. Hatta şakacıktan bile olsa yalan konuşulmayacak. Kim kimden ne çalmışsa gece yerine koyacak. Hırsızlık yapanlar da çok pişman olacak.” O zaman alınan bütün kararlar uygulandı, demiş.

Herkes merakla beklemeye başlamış. Hemen biri atılmış:

– Derenin suyu düz akmaya başladı mı? Bütün o felâketler sona erdi mi Bilge nine, diye sormuş.

Bilge nine, konuşmaya devam etmiş:

– Ne yazık ki düzelmedi. Çünkü köydeki çocuklardan biri bütün bu olan bitenden habersizdi ve yalan konuşuyordu. Köyde hayat artık çekilmez olmuştu. İnsanlar aç kalmamak için bu güzelim köyden göç etmeyi düşünüyordu. Hepimiz çok çaresizdik.

Sonradan öğrendik ki bir gece bu çocuk, babasının ağladığını duyarak uyanmış. Babasının niçin ağladığını merak etmiş ve onu dinlemiş. Meğer babası köydeki kötülüklerin bitmesi, köyün eski hâline dönmesi için ağlıyormuş. “Keşke büyük küçük herkes yaptığı yanlışlıklardan pişman olsa!” diyormuş. Çocuk, babasının bu durumundan çok etkilenmiş. O gece çok pişman olmuş. Ertesi günden itibaren asla yalan konuşmayacağına kendi kendine söz vermiş. Köylüler ertesi sabah kalktıklarında gözlerine inanamamış. Dere eskisi gibi düz akıyormuş, büyük çınar da yeni bir sürgün çıkarmış. O gün bu gün bir daha böyle bir şey ne gördüm ne de duydum, demiş.

Bilge nine, sözlerine devam etmiş:

– Şimdi herkes evinde benim söylediğimi ailesine anlatsın. Bu gece herkes yaptığı kötülüklerden pişman olsun. İzinsiz eşya alanlar gece onu aldığı yere koysun, demiş.

O gün herkes evine gittiğinde Bilge ninenin söylediklerini ailesine anlatmış. Hatalarından dolayı,

çok pişman olmuşlar. İzinsiz eşya alanlar da onları gece geri vermişler.

O büyük çınar, yapılanları hissetmiş. Köklerini hareket ettirip derenin suyunu salmış. Kendisi de yeni bir sürgün çıkarmış.

Bu çınarı evvel zaman içinde Allah'ın sevgili kullarından biri dikmiş. “İnsanlar kötülük yapmadıkları müddetçe dereleri kurumasin, huzurları kaçmasin.” diye de dua etmiş. “Eğer günün birinde bu köye kötülük girerse suları ters aksın.” demiş.

Köylüler, sabah kalktıklarında derenin tekrar düz aktığını görmüşler. Büyük çınarın da sürgün verdiğini görünce daha da mutlu olmuşlar. Bütün köylüler o günden sonra bir daha kötülük yapmamak için söz vermişler.

TAVUK AKLI

Evvel zaman içinde, kışları soğuk geçen bir ülkede bir çiftlik varmış.

Bu çiftlikte hem hayvanlar hem insanlar çok çalışmış. Çünkü bu ülkede kışlar, yazlardan çok daha uzunmuş. Kısa olan yaz mevsiminde kış hazırlıklarını çabucak yapmak gerekiyormuş.

Bu çiftlikte en çok çalışan hayvanlardan biri de evin eşiymiş. Çiftliğin sahibi, eşekle bir gün dağa oduna gitse öbür gün tarlaya çalışmaya gidermiş. Tabi, kendisine en çok yardım eden hayvan eşek olduğu için, sahibi ona çok iyi bakarmış.

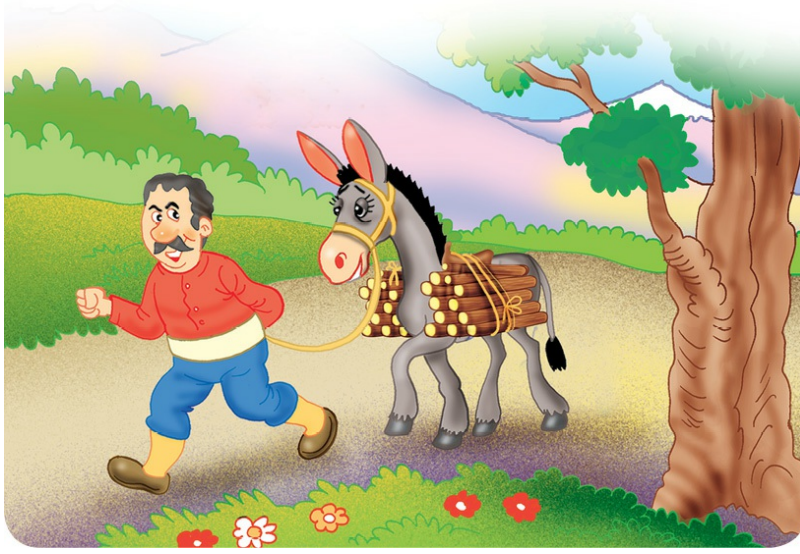
Eşegin böyle el üstünde tutulmasını tavukla inek biraz kıskanıyormuş.

Evin ineği:

– Ben süt vermesem yoğurdu nasıl yapacaklar, diye homurdanırmış.

Tavuk:

– Ben de her gün yumurta yapıyorum. Ama kıymet bilen mi var, diye karşılık verirmiş.

İşten gelen eşek yorgunluktan uyuyakalır, bu konuşmaları duyamazmış bile. Ama tavukla inek:

– Şuna bakın, bir güzel karnını doyurmuş, rahat rahat uyuyor. Bir türlü bizim kıymetimizi bilen yok, derlermiş. Bütün bu konuşmalara sadece hindi itiraz edermiş:

– Arkadaşlar, yanlış düşünüyorsunuz! Bak inek kardeş, senin yediğin samanı eşek taşıyor. Senin yediğin yemleri kim getiriyor peki tavuk kardeş? Sahibimizin kışın yakacağı odunu dağdan kim taşıyor? Bütün bu işleri yapan eşek değil mi? Bence böyle düşünerek eşeğe haksızlık yapıyorsunuz, dermiş.

Günler böyle geçip giderken tavuğun aklına kötü bir fikir gelmiş. Amacı, eşeği, sahibinin gözünden düşürmekmiş. “Sahibimiz bir anlasın bakalım. Biz mi daha önemliymişiz, yoksa eşek mi?” diye düşünmüş. Bir akşam eşeğe şöyle demiş:

– Biliyor musun eşek kardeş, senin hâline çok üzülüyorum. İçimizde en çok sen çalışıyorsun. Ama sahibimiz senin kıymetini bilmiyor. Her gün başka bir işte çalışıyorsun, şu sıcak günlerde bir gün bile dinlenmedin. Baksana bir deri bir kemik kaldın.

Eşek:

– Abartma canım, ben hâlimden memnunum. Sahibimizi de çok seviyorum, bize iyi bakıyor, demiş.

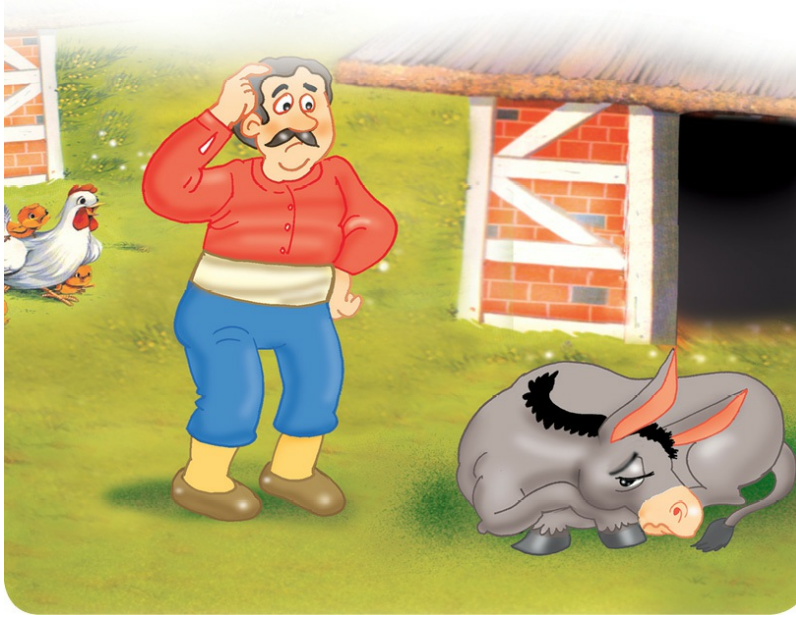
Tavuk:

– Benden söylemesi, ben sana iyilik olsun diye söylüyorum. Böyle devam edersen hastalanacaksın diye endişe ediyorum, demiş.

Daha sonraki günlerden birinde tavukla inek birlikte başka bir plan yapmış. Eşegin yiyeceği otların arasına onun karnını ağrıtabilecek otlar koymuş. Akşam yorgun argın gelen eşek, otları yemiş.

Eşek, ertesi gün sabah karın ağrısından kalkamamış. Sahibi bakmış ki eşek çok hasta, çalışmaya yalnız gitmiş. Halbuki çiftliğin sahibi, o gün eşekle pazara yumurta, süt, yoğurt götürecekti. Dönerken de çiftliğin ihtiyaçlarını alacaktı. Bu ihtiyaçlar arasında tavuğun ve ineğin yemi de varmış.

Tavukla inek: “Eşek hastalandığı için sahibimiz bizim kıymetimizi şimdi anlar.” diye düşünmüşler. Eşegin otuna sancı yapan otlardan koymaya devam etmişler. Bu arada tavuğun ve ineğin yemi her geçen gün azalıyormuş. Bu durumun farkında olmayan tavuk, bir gün eşeğe şöyle demiş:

– Gördün mü, biz sana söylemiştik. Bu kadar çalışma, hasta olacaksın demiştik. Şimdi seni arayıp soran var mı? Bari şu otlarını ye de bir an önce iyileş.

Eşek:

– Sağ ol tavuk kardeş! Hiç iştahım yok ama iyileşmek için yiyeyim, demiş.

Eşek hastalanalı iki hafta olmuş. Bu arada tavuğun ve ineğin yemi bitmiş. Tavuk, yemi azaldığı için artık gün aşırı yumurtlar olmuş. İneğin sütü de iyiden iyiye azalmış.

Bir gün hindi, eşeğe:

– Açlıktan ölmezsin elbet, şu otları iki gün yeme bakalım, demiş. Eşek de:

– Yesem de aynı yemesem de... Bari seni dinleyeyim hindi kardeş, demiş.

Aynı gün çiftliğin sahibi, eşeğe bakmaya gelmiş. Bu sırada tavukla inek bahçedeymiş. Çiftçi, eşeğin, otları yemediğini görmüş. “Bari bu otları ineğin önüne koyayım, belki sütü çoğalır.” demiş.

Akşam ahıra gelen inek:

– Gördün mü tavuk kardeş, sahibimiz kıymet bilmeye başladı. Bak bana taze ot getirmiş, demiş. Sonra otları afiyetle yemiş.

Ertesi sabah, ineğin öyle bir karnı ağrımış ki sancıdan öleceğini sanmış. Yerinden bile kalkamamış.

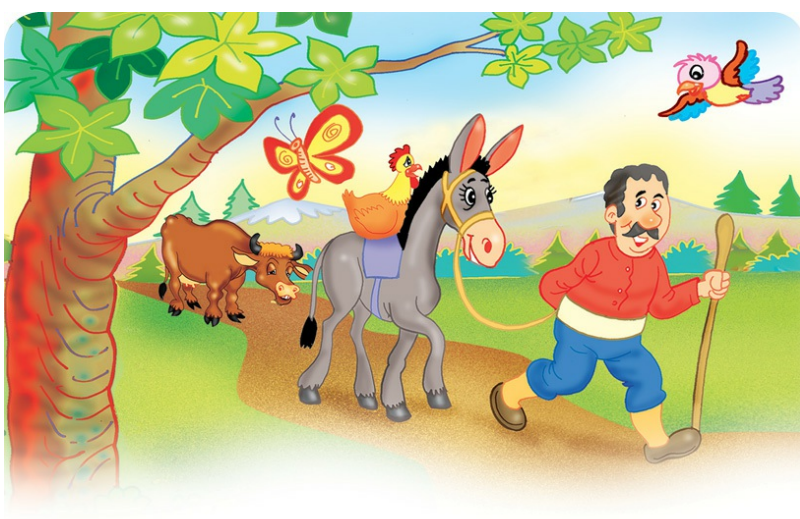

O gün ineğin hastalandığını gören çiftçi, onun öleceğini sanmış.

Çiftçi: “Zaten ineğin sütü de iyice azalmıştı. Şimdi de hasta oldu. En iyisi ben bu ineği satayım.” diye düşünmüş. İki gündür otları yemeyen eşek ise iyileşmeye başlamış. Tavuk ise ancak haftada bir tane yumurtlar olmuş.

Bir ara hindi, eşekle sohbet ederken:

– Eşek kardeş, kötülük eden kötülük bulur. Yapılan kötülük de mutlaka bir gün gelir, sahibini bulur. En iyisi kimseye kötülük yapmamak, demiş.

Eşek, hindinin kendisine neden böyle şeyler söylediğini anlamamış.

Aradan birkaç gün geçmiş. Eşek, inek, tavuk ve çiftçi pazarın yolunu tutmuş. Tavuk iyice zayıfladığı için ancak eşeğin sırtında gidebiliyormuş. İnek ise onları arkadan takip edebiliyormuş. Çiftçinin niyeti tavukla ineği satıp yeni bir inekle yeni bir tavuk almakmış. İnekle tavuk, pazara varınca durumu anlamış ama iş işten geçmiş.

Hasta bir inekle zayıf bir tavuk az para edeceği için onları ancak fakir bir adam alabilmiş. İnekle tavuk, ölene kadar azıcık yemlerle yaşamak zorunda kalmış. Tavuğun aklına uyan ineğin de son pişmanlığı fayda etmemiş.

Çiftliğe ise yeni bir tavukla yeni bir inek alınmış. Eşeğinin sağlığına kavuşmasına çok sevinen çiftçi, ona daha da iyi bakmaya başlamış. Yaklaşan kışın hazırlıkları tamamlanmış. Çiftlikte hayat eski hâline dönmüş.

Kış boyunca ahırdaki hayvanlar, hindinin anlattığı hikâyeleri ve masalları dinlemiş. Kıskanç tavuğun hikâyesi ise eşeğe çok tanıdık gelmiş. Hepsi de soğuk kış günlerinde sıcak hikâyelerle günlerini geçirip yazın gelmesini beklemiş.

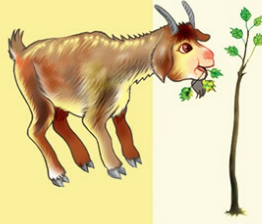

Okumayı Seviyorum Masal Serisi

1. Kralın Rüyası
2. Kralın Mektubu
3. Ballı Kaval
4. Terzi Sincaplar
5. Kral ve Bülbül
6. Sevgi Ağacı
7.    Yaramaz
8. Büyük Yarış

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Zambak
YAYINLARI

9 789752 663817